

— He, Zornik, kliče Drenolja, že spet govoriš! Pusti vendar, da zinem tudi jaz besedico. Ali ste slišali kaj sva govorila z Jamarjem?

In Škorec reče:

— Vidva sta ptiča. Kar je res, je res!

Gostje odidejo, Gospod in gospa se vrmeta v sobo in sedeta. Zornik prižge cigareto. Kadi do konca, zaduši tleči ostanek na pepelniku in vzdahne.

— Zakaj molčiš? vpraša gospa.

— Usoda, meni on, sklene roke in gleda z bridko ironijo v strop.

Anton Gaspari:

Da čujem zvonove . . .

Da čujem zvonove,
ki kličejo dan . . .

Zastore pri oknih
odgrinjajo rdeče,
pozdravljajo nagelje
iz lončkov viseče,
hitijo v domove,
tja v kamrice tesne
in božajo rahlo
obrazke preresne,
pa kličejo deklicam:
„Čujte, čujte, hitro vstanite,
sreče junaške fantom prosite —
v tujini boji, divjajo čez plan
že vso noč . . .
To je ran, težkih ran,
smrtnih ran — —“

